

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

чл. цілий рік . . . 20 кор.
чл. пів року . . . 10 кор.
чл. третя року . . . 5 кор.
чл. місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Подивоче число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш мплости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише напередні застереження. —

Рекламації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Национально-політична загорілість

(+) Якнебудь в новійшій добі історії висувують ся наперед народно-господарські і суспільні питання і домагають ся полагоди, відповідної новітнім поглядам і потребам, бачимо від недавна сильне розогнене національних почувань. Се розогнене національних почувань доходить до національно-політичної загорілости, котра починає щораз більше впливати на політичні і державні справи в цілій майже Європі. Сю учасну національно-політичну загорілість треба одначе добре відрізнити від того розбудження почутя народних окремішностей, яке проявилось з починком XIX ст. замість космополітизму, питомого XVIII му столітю. Змагане до здійсненя народних ідеалів становило визначну ціху XIX столітя і лучило ся нераз з вольнодумними струями та довело до відродін народностей, особливож до відродін народностей славянських. Тимчасом сучасні націоналістичні сторонництва мають зовсім інші понуки, змагають до зовсім іншої мети. Не розходить ся їм о забезпеченя і розвиток своєї народности, котра зовсім не в дійсности загрожена, не розходить ся о народні ідеали, як се можна було бачити в змаганях на початку XIX ст. і опісля, але о верховладу над іншими народностями, о згноблене інших народностей, котрих не можуть побіч себе стерпіти. В сучасних націоналістичних змаганях проявляє ся отже завидлива ненависть, хижацка жадоба забору чужого добра. Тимто сучасний націоналізм викликає всюди заогнене, розятрене, доводить до внутрішнього розстрою і розладу в краях і державах, убиває всяке почуванє справедливости і викликає всюди завзяту боротьбу, заколючує міжнародний мир.

Сучасні націоналістичні змаганя викликали в Німеччині т. зв. всенімці, котрі лише себе вважають справдешними Німцями, всюди розповсюджують і розбуджують народну нетерпимість і загорілість, а в своїх змаганях послугують ся найпоганішою насилою і нечуваним, безпримірним завзятем проти всего, що ненімецьке. Всенімецькі змаганя зродили в Німеччині гакатизм, звернений головню проти Поляків в Познаньщині, а ті самі змаганя перенесли австрійські всенімці до нашої держави в боротьбі проти Чехів, Словінців й Італійців.

За прикладом всенімців пішли Мадяри, а посеред них приняло на себе подібну ролю сторонництво т. зв. независимців або кошутівців, котре змагає до цілковитого заневолєня і гнобленя всіх немадярських народностей в Угорщині та викликає такий розлад і розстрій, що тим способом поважно загрожені підвалини монархії.

Поміж славянськими народностями проявили ся подібні змаганя у Поляків, спершу в Конгресівці, а відтак і в Галичині. Се сторонництво приняло за приводом всенімців назву «всепольскі» або «сторонництва народної демокрації», хочого змаганя ані на крихту не схожі з демократичною ідеєю. Навпаки се сторонництво має боввий характер і змагає до гнобленя і заневолєня у нас руского населєня (в Конгресівці холмських Русинів — на Литві — Литовців). Розбуджуване найзавзятійшою пристрасти національно-політичної, розповсюджуване найбільшої ненависти до всего, що не всепольське, боротьба найнікчемнішими ведена способами (брехнею, доносами, насилою і т. п.), отсе головні прикмети сего національно-політичного напрямку всепольського. Від часу, як сі варшавські зайди поселили ся у Львові і з редакції Słowa виперли сторонництво т. зв. демократичне (котрого представниками були: Щепановский, Романович, Рувовский, Витовт Левицкий і ин.), почали они свою бовву політику проти національно-політичних, культурних і економічних змагань руского народу і тим способом викликали великий заколот в Галичині. Інші польські сторонництва і дневники, щоби не втратити зовсім свого значіння і впливу, намагали ся достроювати до сего всепольського тону, а се знов розятрувало Русинів і викликавало посеред рускої суспільности скріплене радикальних струй. Таким способом відносини заострювали ся щораз більше, пропасть між обидвома в краю поселеними народами розширяла ся і поглибляла. Нічого дивного, що се завзяте обосторонне проявилось особливо посеред молодіжи, склонної до того вже своєю молодечою вдачою, і се довело до вельми сумних наслідків. Події останних кількох років так живо ще остають в тямці всіх, що не потреба їх знов тут пригадувати. Але мимохіть насуває ся питання, до чого се веде, що буде дальше і чи роздуване сеї загорілости націоналістичної в нашій суспільности доведе до добра.

Може декому видавати ся, що се

веде ся до освідомленя широких верств народних, до розбудження народних почувань ітд. Одначе хто здорово і предметово глядить на сучасні події, сей впевнить ся, що ненависть і загорілість нічого не збудує, а хиба зруйнує, що ненависть і загорілість є зовсім що иншого як національна свідомість і національне почутє, як народолюбство. Ненависть і загорілість се хоробливі прояви, котрі відривають нашу суспільність від дійсної, позитивної роботи, не позволяють нам бачити своїх власних хиб і недостачі і задля того наша суспільність не робить того вкладу в народну працю, якого потрібно для подвигненя нашого народу на національно-політичній, просвітній і народно-господарській полі. Молодіж наша відриває ся і відвикає від науки і праці, котра може єдино дати їй спримогу в будучині стати в пригоді своєму народови. Тим способом зменшає ся наш народний капітал, коли тимчасом інші народи скоро і бисто розвивають ся і поступають вперед, а ми ледви шкандибаємо поза ними. Поляки, котрі мають стілько засобів, можуть собі позволити на такий збиток, як всепольська гаката, але у нас кожда єдиница дорога, кожда могла придати ся для позитивно народної роботи. Але роботи сеї не зробимо розповсюджуванем ненависти, розбуджуванем завзятя і загорілости, — бо се самі негативні прикмети, а до позитивної праці потреба позитивного знаня і науки. Не вільно нам отже марнувати нашого народного капіталу і йти слідом тих загоріліців всепольських, котрі і нам і своєму власному народови заподавають стілько лиха і шкоди. Не ненавистю, не загорілостю а позитивною, витревалою і невсипучою роботою зможемо забезпечити своє народне вствовање.

Напорі.

(О консолідації і організації руского народу в Галичині).

Чи можлива межи нашим сьвященством і взагалі в цілім народі руским в Галичині якась організація і консолідація с. є народна карність і дисципліна витворююча загальну єдність, перед котрою би вороги рускости мали повний респект? На се рішучо відповідаю, що ні і то абсолютно ні!

Цілий руский галицький нарід доти

не дуде зеднаний в одну велику народну силу, доки причини розладу не будуть зовсім усунені. Щоби ті причини розладу усунути, треба їх передовсім докладно пізнати. Ми всі Русини галицькі знаємо ті причини, але не так дуже докладно, особливо як они деструктивно ділають в напрямі безпощадного розладу нашої суспільности.

Причини того висше сказаного розладу є: москвофільство, яке боре ся з українофільством, а під українофільством підшивають ся соціалізм, радикалізм і анархізм. Москвофільство і українофільство — се найскрайніші такі противности, котрі себе взаїмно виключають і в теорії і в практиці. Так як ніч і день не можуть істнувати в однім і тим самим часі і місці, так само і они! Москвофільство ширить теорію і практику нищення відрубности руско-галицького народу від московського, а тим самим змаганем нищить оно все, що для галицько-русского народу є сутне, через що той нарід воскресав до життя і розвинув ся в силу.

Москвофільство нищить без пощади галицько-русского народну історію, котра найдокладніше маркує его відрубність від московського народу, его літературу, его народні здобутки, котрих здобуте много его жертв коштувало і коштує аж по нинішню хвилю. Взагалі сказавши, москвофільство відбирає галицько-русскому народови се, що для кожного народу є вственним і найдорожшим, відбирає ему ціле народне житє, є найскрайнішим і неумолимим ворогом цілого галицько-русского народу в житю політичнім.

В житю церковнім, що до справ віри москвофільство є також найскрайнішим запереченем нашої католицької церкви і обряду, який з виїмкою права патронату тішить ся повною автономією — о скілько — про се можна говорити в лоні церкви.

Досить перечитати було давнішу москвофільську часопись „Слово“, або теперішнє призначене для простолюдина „Русское слово“, як то там часто хвалить ся відступників від віри католицької Івана Наумовича, Мончаловского, Маркова і прочих і як то самісіньке „Русское слово“ наше свьященство і єпископів наших понижає. Досить перечитати в „Рускім слові“ в 4-тій числі з 19. января (1. февраля) 1907 статейку „Що кому подобає ся“: Убієць генерального воєнного прокуратора Росії Павлова засудив воєнний суд на смерть. — читавмо там — Перед смертю в послідний раз приступив еще до убійця свьященник і просив его, щоби ратував свою душу, щоби исповідав ся. Однак убієць зі злостію віддохнув свьященника і так пішов на смерть, не виявивши свого прізвища. Сей факт, що убієць не хотів чути о сповіди, добре свідчить о том, що убійств і всяких революційних мерзостей в Росії допускають ся люди без серця, без совісти і без віри. Що анархістам і соціалістам і радикалам подобають ся ті убійства і мерзости в Росії і що так же подобають ся їм люди, котрі совершають ті звірства — то зовсім не дивно. Однак ні один чесний і розумний чоловік — пише дальше москвофільський

орган — не ожидав того, щоби ті убійства в Росії і ті люди, котрі їх допускають ся, подобались нашим українцям національ демократам, межі котрими є дуже много свьященників, до котрих то національ-демократів причисляють себе даже наші єпископи... Ось куда стежка в горах, когочу дончуть москвофільці нашіму простолюдину! Гакі то газети наші свьященники москвофільці читають, самі пренумерують і припоручають до читаня нашіму простолюдину і ані словечком зі сторони становища католицького против таких інсинуацій прогив духовенства і єпископату не виступають.

Отжеж з сего ясно слідує, що наші свьященники-католики України і наші єпископи нічого не можуть мати спільного з свьященниками такого схизматичного духа, котрого набрали ся через своє москвофільство, через котрого окуляри на світ дивлять ся. Так само українська широкатолицька публіка свьячка не може мати нічого спільного з тими, котрі неумолю працюють над викликанєм католицького занепаду між руским народом в Галичині. Отжеж ясно як на долони, що не можлива ніяка злука під ніяким зглядом і услівієм Українців з Москалями галицькими.

(Конець буде).

Галицький сойм

Вчера покінчила ся соймова сесія. На ранішнім засіданю, по відчитаню петицій і полагодленю кількох вступних справ, ухвалено між иншим закон в справі зятягненя позичок під гваранцію краю для Кракова 23,600,000 кор. на інвестації і для Львова 10,000,000 кор. на розширенє сіти електричної залізничі і приступлено до розправи над фінансовим законом. Справоздавець меншости комісії бюджетової пос. Скалковский виводив, що на покритє збільшеного видатку, головно через підвисненє платні народним учетелям, треба ухвалити нові додатки до державних податків, а справоздавець більшости пос. Мілевский обставив при резолюції, ухваленій більшостию комісії, щоби на разі зятягнути на сю ціль коротко-термінову позичку. По довній дискусії, в якій переважна часть бесідників станула на становищі меншости бюджетової комісії, що через провізоричну латанину позичками не належить підержувати віри у загалу, що є якісь скриті і необчислимі жерела доходів, з яких можна покривати ріжні постуляти, а противно задемонструвати отверто, що всяке збільшенє видатку вимагає підвисненя краєвих додатків до податку. По мисли сих виводів ухвалила палата в голосованю величезною більшостию голосів засаду меншости комісії на підвисненє податку і приступила над нею до подрібної дискусії. По відкиненю внесена пос. Гломбінського, щоби будучий додаток до чиншово-домового податку зменшити о 3% яко пільгу для міст, сойм ухвалив підвишку краєвих додатків о 7 сотиків, разом з резолюцією звиваючою правительсто, щоби як най-

скорше приступило до санації краєвих фінансів.

На вечірнім засіданю дискутовано над резолюцією пос. Левенштайна в справі заради зубожіню маломісточкового жидівства. По прихильних промонах кс. Пастора і Колішера, застеріг ся пос. Гурик, щоби для жидів робити виїмок на некористь християньского населеня, між яким так само прецінь є свої убогі люди. Пос. Абрагамович представляв некористи, які веде за собою брак зарібку для жидівства, що терпить нужду, а внескодавець пос. Левенштайн пояснював опонуючому послови Гурикови, що тут не розходить ся о акцію против християньских скленів, ані о милостиню для жидів, але о уможливленє заробкованя для них, а в першій лінії о інтелектуальну поміч. Резолюцію ухвалено.

По ухваленю нової позички для Львова в височині 14,000,000 корон, приступлено до дискусії над проєктом гірничого закона, нормуючого видобуванє живичних мінералів, однак на внесенє пос. Буйновского відложено сю справу на оєінну сесію.

Намісник заняв слово і заявив, що з найвисшого припорученя відрочує галицький сойм. Маршалок зарядив еще відчитанє протоколу, який прийнято і вніс оклик на честь цісаря, по торений тричи палатою. Конець засіданя о год. 9. вечером.

Н О В И Н И

— Календар. В четвер: руско-кат.: Теофілякта; римо-кат.: Бенедикта. — В п'ятницю: руско-кат.: 40 Мучеників; римо-кат.: Октавіяна.

— Руску урядову мову ухвалила завести у себе громадска рада в Коростові, стрийского повіта.

— Українські послы в російській думі. Про послів наших і про укр. клуб в думі пише „Рідний Край“: Скільки саме членів пристане до укр. спілки — вгадати трудно; однак думавмо, що ся спілка буде не менша, коли не більша, ніж в першій думі. Нам переказують, що в ту українську спілку входять скілька послів-інтелігентів, а найбільш селян з України; пишуть нам теж, що ся українська спілка буде одноманітніша і міцніша, з погляду політичної програми, ніж та, що склала ся в першій думі.

— Передвиборчий рух. Дня 28. с. м. о 3. год. відбуде ся в Нар. Домі в Стрию візд всіх делегатів сільского округу виборчого Стрий-Жидачів-Бібрка і т. д.

В заліщцкім судовім повіті відбудуть ся передвиборчі віча в отсих громадах і в сїм порядку: Дня 24. марца о год. 11. рано в Дуєвнові, а о год. 4. по пол. на Вагоді винятицькій; дня 25. марца о год. 11. рано в Щитівцях, а о год. 4. по пол. в Касперівцях; дня 30. марца о год. 12. в Колодзіві; дня 31. марца о год. 11. рано в Синькові; дня 1. цвітня о год. 11. рано в Блищанці, а о год. 4. по пол. в Угриньківцях; дня 5. цвітня о год. 11. рано в Голіградах, а о год. 4. по пол. в Лисичниках; дня 6. цвітня о год. 11. рано в Іваню, а о год. 4. по пол. в Торскім; дня 7. цвітня о год. 1. в полудне в Мишкові; дня 14. цвітня о год. 12. в полудне в Зазулинцях, а о год. 4. по пол. в Костільниках.

— З Тернополя доносять: Філія Руского Товариства педагогічного виконуючи порученє дане їй учасникам віча, що відбуло ся 24. лютого с. р. в справах шкільних, вислала до Львова депутацію зложеною з тернопільских міщан пп. М. Остаюка, П. Демчука, Гр. Вацька, В. Дрогобицкого і о. Д. Лопатиньского.

Депутация явилась дня 5 с. м. в соймі у о пос. Богачевского, представила ему цілу справу, та виказала ту кривду, яку зносить руске населене міста на поли народного шкільництва. Під проводом о посла удалась депутация до намісника. Намісник вислухавши цілу справу, приобцяв нею зайнятись. Опісля удалась ще депутация до віцепрезидента кр. ради шк. Плажка, який прийняв її дуже віжливо та запевнив, що зі сторони кр. ради шк не буде ніяких перешкощ до системізованя дотеперішних рівнорядних руских клас у дві окремі самостійні школи. Єли прете слова п. президента не остануть лише красними словами, то справа системізованя рускої школи ухвалена ще в 1896 р. міською радою, готова щасливо покінчитись.

— **Іменованя і перенесеня.** Намісник іменував санітарного концевіста, д-ра Йосифа Михалика в Тернополи, повітовим лікарем, а також санітарних асистентів: д-ра Каз. Червіньского в Бібрці, д-ра Петра Яроцкого в Турці, д-ра Вячесл. Стаблевского в Бохні, д-ра Евст. Бачиньского в Зборові, д-ра Руд. Затлякаля в Бережанах, д-ра Ілію Штангенгауза в Богородчанах, д-ра Андрея Кондратовича в Жидачеві, д-ра Генр. Цалестру в Снятині, д-ра Фр. Сенкевича в Дрогобичи, д-ра Мечис. Біліньского в Печеніжині і д-ра Маріяна Удзелю в Заліщиках санітарними концевістами ад personam, призначаючи рівночасно д-ра Стаблевского до Калуша і д-ра Сенкевича до Чорткова. — Намісник переніс старшого повітового ветеринаря Стеф. Яновича зі Снятина до Тарнобжега; пов. ветеринарів: Йос. Колковського з Бучача до Львова, Анат. Проскурницького з Перемишлян до Бучача, Володим. Гольского з Тарнобжега до Перемишлян, Андрея Сагана з Освенціма до Щуціна і Йос. Кузняра зі Львова до Снятина і ветеринарних асистентів: Меч. Войцеховского з Підгаєць до Освенціма і Йос. Шварца з Жидачева до Львова.

— **Красва рада шкільна** іменовала: Йосифа Фінкентала суплентом гімна. в Самборі, Фр. Зіса, учителя 4-кл. нар. шк. в Самборі, суплентом учит. семінарії в Самборі; — в народних школах: о. Еміліяна Чернецкого гр. кат. катехитом 6-кл. муж. шк. в Городку, Марию Штрайтову учит. 4-кл. шк. в Самборі, Стан. Шваковського управ. 2-кл. шк. в Дідушицях вел. Йос. Процюка управ. 2-кл. шк. в Шульганівці, Людв. Внуковського в Дублю; — учительками 2-кл. шкід: Марию Бараньську в Гарті, Ант. Ничайну в Кадобній, і Роз. Хробаківну в Дубровій.

— **Опришки у Львові.** „Львів був оводісвід-

ком так смілої грабежи і замаху морду, якого не соромила би ся Віршава“. Тими словами описують польські газети подію в мешканю д-ра Миколяша, про яку ми позачера згадали кількома словами, предвиджуючи з зізнань одного свідка тої події, слуги Латки, що там щось не так, як він оповідав. Пп. Миколяші виїздили другого дня до Абазії і приготували на дорогу 1.400 К, які лишили в бюрку. Коли в неділю вечером перед 6. год. виїшли з дому, мали внасти до мешканя три прилично убрані пани, звязати слугу, заткати рот і забрати з бюрка гроші, причім Латка дістав дві малі рани кухонним ножом в бік. Звизаного Латку найшла служниця і заалармувала поліцію. Латку перевезено „без притомности“ до шпиталю, а що рани его були лише задраценем скіри, то винушено его сейчас* другого дня рано. Поліция розвинула широке слідство, аби викрити розбишаків. Як бомбастично писали часописи, — в дирекції поліції нікого не було в понеділок в бюрах, бо всі урядники і агенти слідили за опришками. І вислідили. Вчера арештовано слугу Латку і служницю Панчинівну, які були заручені і потребували гроша на дорогу до Америки. Обдуману ними комедію, лихо відіграли. Свої 250 К, які немовто мав Латка дати опришкам, аби їх відвернути від грабежи гроша службодавців, найдево у Панчинівної, разом з ключем, який придав ся до бюрка, звідки пропали гроші.

— **Злодійство на залізници.** На залізничім двірці увязнено вчера урядника Белковского, управителя залізничої друкарні, де печатають ся карти їзди, і касирку продажи білетів Елю Пельцову. Справа увязнення оповита таємністю. О скільки мож було розвідати ся, увязнені допускали ся злодійства з особовими білетами і наражали державний скарб на 7.000 К шкоди. Белковский якимсь чином друкуював білети їзди і давав їх продавати Пельцовій а грішми мали обое ділити ся. Коли Белк друкував ті білети, чи перед годинами чи поза годинами праці в друкарні і чи мав ще яких сильників, не знати. Також не знати, чи Пельцова свідомо продавала доручені їй Белковским білети, чи може не знала про їх незаконне походжене.

При сій нагоді дізнаємо ся, що карти їзди залізничяма печатають ся у Львові, а не у Відні. Тому то і до-и нема руских написий на тих картах а наша подорожуюча публіка за тяжка до писаня жалоб на то ярке потоптане прав нашої мови на залізницях.

— **3 почти.** З днем 1. марца 1907 увійшло в жите нове розпоряджене міністерства тор-

говлі, скарбу і залізниць з дня 10. лютого 1907 в. з. д. ч. 25, котрим знесено дотеперішне розпоряджене виконуюче з 18. грудня 1893 в. з. д. ч. 177, а видано змінені постанови виконуючі до закона з дня 26 червня 1890 в. з. д. ч. 132 в справі статистики торгівлі з заграницею. Наслідком того заряд почтового економату у Відні буде видавати від тепер тільки статистичні значки вартені нового накладу, а таких значків давнійшого накладу можна вправді дальше уживати, однак на нові вимінати їх не можна. Дотично виповнюваня таких деклярацій статистичних до пакетів, призначених до вивозу за границю, можна інформувати ся в кождім уряді почтонім, де находить ся виказ товарів з означенем статистичного числа, а впрочім поясненя, поміщені на відворотній стороні тих деклярацій, поучають інтересованих, як мають виповняти поодинокі рубрики. Звертає ся вкінці увагу на постанови § 13. покликаного закона, після якого переступаючи той закон, зглядно виконуючі приписи що до належитого виповнюваня згаданих деклярацій будуть карані гривнями від 4 до 100 К.

— **Конкурс.** Комітет бурси Руского Товара педаг. у Львові розписує отсим конкурсе на посаду господаря бурси. Платня після умови. Поданя звернені до заряду бурси Р. Товара педаг. у Львові, ул. Вірменська ч. 2, надсилають до 1. цвѣтня 1907.

— **Противжидівські погроми в Ромуні.** Вчеражні телеграми, висилані жидами, заалармували всю Европу, що в північній Ромуні бють жидів. Скільки в тім правди, тяжко буде розвідати, бо ніпї в світовій прасі грають жиди перну скрипку і тенденційно інформують світ. Після тих донесень, мали ромуньскі селяни в околицях Яс і Ботушан (в сусідстві Буковини) кинути ся на жидівске населене, рабувати і палити жидівскі домми а навіть мають убивати жидів. До сего мали їх підбурити російскі революціоністи чи чорносотенці, вказуючи, що жиди визискують селян лихвою і через видержавлюванє ними великих просторів землі на дяють ромуньским селянам жити. Селяни мали вже поділити між себе ті жидівскі землі, а ходило лише о прогнанє пахтярів. Теперішня аграрна заверуха в Ромуні має бути прольогом до великих розрухів селяньских на весну. Проти зворохоблених селян мали власти вислати війско, аби оно не допустило ворохобників до міст, в яких живють жиди. Телеграми донесли однак, що Ботушани находять ся в огні, а сотки жидівских родин утікли на Буковину. Виясненя

Матеріяли до історії зноєня Галичан з Буковинцями.

5)

(Дальше).

Ч. 4.

Лист Данила Танякевича до Із. Воробкевича
Львів дня 12/25. Лютого 1865.
Високоповажаний та дорогий Панотчику
Добродію

Солодкомовної Соловію!

Ви її не представите собі, Дорогий Добродієчку, нашої радості, нашої втіхи, нашої роскоші, якою ми навітшались, читаючи Вашь любий листокъ, а найдуше твї то чаровні, свіжі — свіжі, народні співи Ваші! Намъ зъ неї, тієї роскоші тяжко висповідатись передъ Вами... Очарували Ви насъ своїми думами — тай тільки, — а ми ось тепер засилаємъ щирю, братню дяку, — той прелітливий голосъ, який певне изъ всіхъ щирихъ грудей, що єдинимъ тимъ самимъ духомъ нашої Ниви дишать, певно вирветця!

Вітайте-жъ намъ, Солодкий Соловію, у громаді щирихъ, молодихъ ріднихъ писателівъ... оживляйте нашу Ниву своєю думою... нехай зливаецця вона у єдну, чудну гармонію, всіхъ голосівъ рідного слова нашого!

Брате — співаче, — прости, що одзиваємось до Тебе по простому, по щирому, по

братнему, по гупульски — послухай, що ми на твої пісні сподобали, що нас очарувало, тай чого ми відъ Тебе надіємся!..

Братіку! Соловечку! двічі Твоєї пісні — це мовъ відгомонъ тої чулої, ревнивої народної нашої думки... це заразомъ і її вірість і її вище завшаннє... Тутъ найвищу Тобі оддаємо похвалу — бо ми знаємо ми чуємо красу нашої шенї народної — хочъ и не усі її обявити знаємо. — Найбільше добро, найбільший скарбъ для насъ нашъ Соколе, єсть та проста — идилична, високо поетична душа нашого люду, — що у нї живє, або що може тільки тихимъ сномъ дремає — це для насъ святощі... И щобъ окрасилось, обогатилось наше письменне слово тою свіжою красою, тими дорогими святощами душі народної — то єсть робота нашої „Ниви“... Нашъ провідникъ у цїмъ ділі єсть безсмертний, незабутай нашъ Кобзарь, Батько Тарасъ Шевченко, — и усі ті величні єго послідники, що по єго дорозі идуць! — Ми горді на нашу роботу, бо знаємъ що вона велична, самостайна... бо знаємъ, що за нею всміхаецця намъ красна будуччина... Ми надійні на цю роботу... бо її домагаетця нашъ окремай 15-миліонний народъ — вона мовъ-би розвязувала ті таємничі мистеріи нашої старини-історії, — нашого довгого таємничого побиту на білому світі!.. На те здаецця Господь и посилавъ такі злидні — незгодниці, на те катували ся ми, забуті у далекій самотині, у лютому горі, у рі-

кахъ козачької крови... щобъ колись у величнємъ слові — образі заявитись світові!

„Не вмирає душа наша!“ ... а знову

„Наша дума, наша пісня

„Не вмере, не загине...“

Такъ шебече до насъ не завміраюча душа нашо о Пророка Тараса.

Зъ такої то високої високости, Соловечку любий, Орле сизий, позираємъ на нашъ народъ, на нашу Україну милу! — Тому и порозумієшъ, нашъ єдиний, що безконечна пропасть провалле, розділяє нашъ світъ молодецький відъ того світу, въ якимъ обертаецця наша стара партия, будимъ то верховодницька діла народного... Вони засланючяся усілякими покривалами, спінать за чужими московськими Богами, котрихъ ми на віки проклали!

Соколе рідний! ми коротко означили наше діло щире, праведне, нашу роботу... Ми віримо, що Ти Соколе єго такъ щиро спокохаєшъ, якъ ми сами єго злюбили!

Орле сизий! Твої крила такъ способні до такого полѣту — Твоя душа такъ наповнена тимъ чаровнимъ воздухомъ народнимъ! — Твої думи-квіти, Душа щира, красою будуть нашої Ниви, — а нашимъ Добродіямъ ледачимъ були-бъ тільки „образомъ простонародія“...

Одкривай-же намъ цілу співачу Твою душу, — пусти на усі голоси свою бандуру, нехай гомонять на втіху рідної родини!

тих алярмуючих вістей можна надіяти ся в в найблизших днях.

— На оплату чесного для бідного ученика П. кл. рускої гімназії зі Львова зволили прислати ВПов. Добродії: о. Семен Шпіцер з Лежанівки 1 К, радн. Титко Ревакович зі Львова 1 К, о. Григодий Словицкий з Буска 4 К, радн. Тит Заячківський зі Львова 1 К; — разом зложено на ту ціль 9 К. Спаси-Біг за датки, а о дальші просимо.

— Дальший репертуар руского театру в Золочеві.

В четвер 21. марця „Галька“ опера Моношук. Гостинний виступ п-ні Фільомени Лопатинської, оперової співачки зі Львова.

В суботу 23. с. м. „Барон Циганів“. Гостинний виступ п-ні Фільомени Лопатинської, оперової співачки зі Львова.

В неділю дня 24. с. м. „Ревизор з Петербурга“ славновісна комедія М. Гололя.

Ві второк 26. с. м. послідне представлене в Золочеві „Суєта“ комедія Карпенка-Карого.

З Золочева переїде театр до Бродів; перше представлене в неділю дня 31. марця с. р.

— Репертуар міського театру у Львові.

В сєреду I раз: „Шлюбн“ драм. поема в 3 д. Пшибишевского.

В четвер: „Паяци“ оп. в 2 д. Леонкавалля і „Cavalleria rusticana“ оп. Маскалія.

В пятницю: „Шлюбн“.

Посмертні оповістки.

— Др. Юліан Кмита, судовий адюкт в Підбужи, упокоїв ся 17. с. м. в домі своїх родичів в Стрию в 29. р. життя В. с. п.!

— О. Николай Огоновский, парох в Джурові, сянтинський декан, радник станиц. консисторії, упокоїв ся дня 18. с. м. в 56. р. життя а в 33. сьвященства. В. с. п.!

— Евгения Витошинська, управителька 2 класової школи в Бушковичах під Перемишлем, упокоїла ся 16. с. м. в 50. р. життя. В. і. п.!

Співаче наш надійний! Ти Буковинець! — Ти православний! — Це дорогі для насъ предмети! — Буковина — це мовъ-би близька для насъ Україна... ой! багато по ній ми надіялися... На Україну дивимось, мовъ на Меку народню, — без краю любимо, бо цілий народъ її у пісняхъ спокохавъ... Коли серце затужить, посилаємъ ми свої думки у той степъ, щобъ почувти надійний голосъ одзиваючихся до насъ козацькихъ батьківъ... А доглядаючи наше слово засягаємъ для нєго и сили и поради зъ далекої України, де воно розумними устами ріднихъ писателівъ такъ чудно голосить!... Тільки-жъ горе! що та исторична лиха доля намъ теперъ и тутъ дорогу заступила! — Москалі пантрукють страшно, — такъ що й словечка намъ тяжко на теперъ одібрати!

Тому-жъ и такъ пильно озиряємось ми на зелену Буковину! Вона намъ мовъ близька Україна, тутъ здоровий, неспосаваний (? непомсований) живе народъ нашъ, — тутъ пісні не позабувались, — тутъ звичаї чисті — не перевелись, — тутъ пам'ять народня не затупіла. — Тутъ и свічня верства (интелленція) не зледацїла такъ якъ наща Галичанська, — серце у неї не здеревіло для тихъ простихъ чувствъ народнихъ, — не залюбилась вона у тімъ світовімъ паньскімъ смаку, — та у его роскошахъ... Вже довівъ намъ нашъ дорогий Юрій Федьковичъ що Буковина сильніша духомъ відъ нашої Галичини,*) — теперъ знову дізналися ми тої правди и відъ Тебе, Соколе ясний!

*) Тянячківч очевидно не знав буковинських відносин. — М.

(Конецъ буде).

Телеграми

з дня 20. марця 1907.

Соф'я. Дальше слідство в справі замаху на президента міністрів Петкова викрило широкий заговор анархістичний. Провідником того заговору був один з пушкарів (канонірів) в арсеналі і називає ся Бляско.

Букарешт. Урядово стверджено, що протижидівські розрухи обняли цілу Ромунію. Селяни бажають поділу ґрунтів по прогнанню жидів.

Харків. На стації Карачевка напало 20 бітників, прибувших поїздом, на кондуктора, а побивши его кинули під надїздаючий якраз поїзд. Кондуктора видобуто з розторощеною головою.

Петербург. Петербурска агенція є уповажнена заявити, що оголошене в парискій газеті „Echo de Paris“ інтервю з президентом думи, Головіном, який мав заявити, що не має довіря до Столипіна, котрий лиш жеде на похибки зі сторови лївиці, щоби міг думу розв'язати, є зовсім видумане.

Петербург. Група безпартійних селян намірне предложити думі безпроводочний вибір комісії для справ аграрних. Справа рільва займе, здаєсь, найперше місце в ряді праць думи.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 19. марця: о. Евген Гарасимович з Присовець, о. Григ. Каровець з Пристані, о. Вас. Коптюх з Лавочного, о. Ганкевич Спіридон з Целїєва, о. Іван Рудницький з Торского, о. Василь Мидловський з Росохача.

Трета часть Проповідий

на неділі і сьвята цілого року о. Петра Білинського вже вийшли і можна дістати у автора в Зарваніці, почта: Вишнівчик, також в книгарні Інститута Ставроп. у Львові; в книгарні Тов. ім. Шевченка у Львові; в книгарні В. Добошинського в Станиславові; в книгарні С. Комоньського (давнійше братів Яблонських) в Тернополі, по ціні 3 К за кожду часть.

Позір! Позір! Позір!

Портрети Шевченка в рамках: На плюшу з гіпсу гарно викінчений по 50 К.

Крайдкові по 30 К. Київське видаве по 16 К. Для Читалень 10% опушту. Ціни Юсо Львів. — Замовляти в „Сокільсьім Базарі“ у Львові ул. Руска 20.

Шість і пів мільонів корон відшкодованя!

Будинки, движимости, збіжжє і иншу обезпечает від огневих шкід одиное руске асекураційне товариство

„Дністер“

Товариство взаїмних обезпечень у Львові, симоно ч. 10. II п.

Шкоди оцінює „Дністер“ з місцевими членами і виплачує зараз призначені відшкодованя. За 3 літ виплачено 6.474.534 корон відшкодовань.

Обезпеченя приймають агенції по всіх містах і більших селах: „Дністер“ для аграрних письменним господарям де вже не робили инші агенти „Дністра“ агенти „Дністра“ заробили провізані 80.742 корон.

„Дністер“ уділяє громада позички по 4 проц на закупно сїкавок.

Полїси „Дністер“ приймають и в позичках Банк краввий у Львові і в Чернівцях Галицка Каса ощадности, повитови каси, ощадности і сиротинські каси при судах.

Чистий зиск річний звартає ся обезпеченням членами, за р. 1905 припадає кождо у члену по 5 при презії до звороту.

На жите обезпечайте ся в Краввськім Товаристві тільки через „Дністер“, провізане від таких обезпечень дав „Дністер“ на руску обр діїні цілі.

Фонди „Дністра“ налісять в кінцем р. 1905 суму 372.539 корон.

Стережіть ся огню!

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 1. до 15 марця 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представленє. В неділі і сьвята 2 представлення о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life представленє. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12:20*, 6:10, 1:40 5:45, 9:05*
„ Кракова	2:31*, 5:50*, 8:45, 30, 5:25, 9:30*
„ Підволочиск	7:20, 11:45, 2:20, 5:50, 10:30*
„ Лавочного	7:29, 11:50, 10:50*
„ Рави рускої	7:50, 4:50
„ Станиславова	8:05
„ Самбора	8:15, 1:50, 9:20*
„ Яворова	8:18, 4:37
„ Коломиї	10:05
„ Ряшева	10:35

На Підзамче.

Підволочиск 7:05, 11:30, 2:08, 5:35, 10:16

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12:45*, 1:—*, 2:45, 6:35* 10:05*
„ Іцкан	2:51*, 6:15, 9:20, 2:40, 10:40*
„ Підволочиск	6:20, 10:55, 2:21, 6:15*, 9:50*
„ Яворова	6:55, 6:—*
„ Лавочного	7:30, 2:30 6:25*
„ Самбора	8:55, 4:15, 10:51
„ Станиславова	9:10*
„ Белця	10:45
„ Ряшева	4:05
„ Коломиї	3:30
„ Рави рускої	7:25*, 11:35*
„ Стрия	11:10*

З Підзамча:

„ Підволочиск 6:32, 11:07, 2:32, 6:27*, 10:02*.

Примітка. Поїзди поспішні друковані і черенками товстими; поїзди нічні є назначен. зв'язкою. Пора нічна числить ся від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як також білети всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через піцільний день в міскім бюрі-ц. к. державних залїзниць, пасаж Гавмана ч. 9.

Штучні навози

на весну, як то, масину з зв'язкою на мішках і без зв'язки, суперфосфати калїт калуский, салїтру хїлійску і всякі насїня господарскі найпевнійше купувати в „Спїлці для господарства і торговлі“ в Перемишлі. Цїнники висилаєсь оплатво і даром. — Дирекція. (4—21).

За певну і добру льокацію поручаємо:

- 4 1/2% листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи Товариства кредитового земского
- 4% і 4 1/2% листи Банку краввого
- 4% позичку кравву
- 4% облигації провізанійні і всїлякі ренти державні

Тї папери продаємо і купуємо по найточнійшим курсї деннім.

Контора виміни

ц. к. упр. гал. амц.

БАНКУ

Гіпотечного.